

De raad van beroep voor de directe belastingen te Alkmaar:

Gezien het op 8 Juni 1951 bij de raad ingekomen beroepschrift van X te Z als gemachtigde van W te Y tegen de aanslag tot navordering van Inkomstenbelasting over het belastingjaar 1946, aan laatstgenoemde opgelegd door de inspecteur der belastingen te V;

Gezien het op 11 Juli 1951 bij de raad ingekomen verzoekschrift waarvan een afschrift op 14 Juli d.a.v. aan belanghebbenden is toegezonden;

Gehoord ter vergadering van 15 November 1951, de inspecteur, belanghebbende en zijn gemachtigde, allen voornoemd;

Overwegende dat aan belanghebbende, van beroep meubelhandelaar, die voor de inkomstenbelasting, belastingjaar 1946 overeenkomstig zijn aangifte werd aangeslagen naar een zuiver inkomen van f. 9764,-- een aanslag tot navordering werd opgelegd naar een inkomen van f. 19.088,--

Overwegende, dat belanghebbende in beroep heeft gesteld, dat hem vóór het opleggen van de navorderingsaanslag geen mededeling heeft bereikt als bedoeld in artikel 3 van de Zevende Uitvoeringsbeschikking Inkomstenbelasting 1941 en dat deze navordering bovendien in strijd is met art. 1 der beschikking, omdat geen nieuw feit aanwezig was, immers het feit dat tot navorderen aanleiding gaf een te laag bruto-winstpercentage was, hetwelk de inspecteur ook reeds bij het regelen van de primitieve aanslag bekend was;

Overwegende dat de inspecteur naar aanleiding van deze grief heeft gesteld dat hem bij het regelen van de aanslag een aangifte van appellant ter beschikking stond die gebaseerd was op een gesloten boekhouding, dat bij het onderzoek van de aangifte wel bleek dat het bruto-winstpercentage van 21.4% van de inkopen laag was in vergelijking tot de uitkomst van andere soortgelijke zaken, doch dit niet voldoende aanleiding gaf om van de aangifte af te wijken;

dat na het opleggen van de aanslag een onderzoek in de administratie is ingesteld en toen bleek, dat de boekhouding ernstige tekortkomingen vertoonde, namelijk in het Kasboek over de jaren 1946 en 1947 herhaaldelijk negatieve kassaldi werden geconstateerd terwijl grote bedragen aan Kasverschillen onder de ontvangsten werden bijgeboekt, met name in December 1946 een bedrag van

f. 3440.89, in October 1947 een bedrag van f. 10.000,-- en op 30 December 1947 de som van f. 2887,47, terwijl op 12 December 1947 ook als gevolg van een kasverschil, de contante verkopen met f. 6000,-- werden verhoogd;

dat de boekhouding als basis voor de berekening van het inkomen mitsdien moest worden verworpen en dit feit aanleiding gaf tot navordering; dat waar appellant regelmatig ontvangsten naliet te boeken en de boekhouding voor de winstberekening dus van generlei waarde was, op anderen wijze getracht is de winst te berekenen;

dat is uitgegaan van de inkopen die in de boekhouding voorkwamen en ten aanzien waarvan geen verschillen werden geconstateerd, waarna de bruto-winst is berekend na vergelijking met de uitkomsten van andere, soortgelijke zaken in Y;

dat als toen bleek dat het bruto-winstpercentage voor 1946 was te stellen op 37% van de inkopen en voor 1947 op 26½%; dat rekening houdende met de afgelegen ligging van appellant's zaak het bruto-winstpercentage voor zijn bedrijf is gesteld op 32% voor 1946 en op 24% voor 1947, waarna de aangegeven winst met f. 7924,-- over 1946, respectievelijk f. 485,-- voor 1947 moest worden verhoogd;

dat voorts door appellant een onbelaste reserve van f. 1400,-- in de boekhouding was opgevoerd doch ook deze diende te vervallen omdat de administratie niet regelmatig was bijgehouden, met gevolg dat het bij navordering vastgestelde inkomen werd bepaald door bij het aangegeven inkomen ad f. 9764,-- de voormelde bedragen van f. 7924,-- en f. 1400,-- op te tellen;

Overwegende dat uit het vorenstaande volgt dat niet een, bij het regelen van de primitieve aanslag geconstateerde te laag bruto-winstpercentage, aanleiding tot navordering is geweest doch een, na het regelen van die aanslag, ingesteld boekenonderzoek;

dat het constateren van een laag en niet een té laag bruto-winstpercentage in vergelijking tot andere bedrijven de inspecteur geen reden behoeft te geven, reeds onmiddellijk een diepgaand onderzoek naar dit feit en naar andere omstandigheden die daarmee verband zouden kunnen houden, in te stellen, wanneer hij over een aangifte beschikt die gebaseerd is op de verlies en winstrekening van een sluitende administratie;

dat de inspecteur voorts zonder verdere tegenspraak heeft gesteld dat hij, vóór het opleggen van de navorderingsaanslag appellant's boekhouder, het accountantskantoor A te Y, volledig over het nader vast te stellen inkomen heeft ingelicht, zodat ten deze het voorschrift van art. 3 van de Zevende

Uitvoeringbeschikking Inkomstenbelasting 1941 wel degelijk is nageleefd;

Overwegende dat de primair voorgedragen grief ongegrond is;

Overwegende dat waar de administratie geen basis kon zijn voor de winstberekening, deze terecht is verworpen;

dat dit tot gevolg had dat de in mindering van de winst gebrachte onbelaste reserve van f. 1400,- moest vervallen omdat de boekhouding niet aan het bepaalde bij art. 9 lid 1 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 voldeed;

dat uit het feit dat bij het boekenonderzoek telkens aanzienlijke negatieve kassaldi werden geconstateerd, terecht door de inspecteur is afgeleid dat belanghebbende ontvangsten had verzwegen, doch dan het bruto-winstpercentage van 21.4% van de inkopen, dat door de boekhouding werd aangegeven, ook niet juist kon zijn;

dat nu over het bedrag der inkopen geen geschil bestaat en de inspecteur op de hiervoren vermelde gronden dit percentage heeft vastgesteld op 32%, waartegen appellant aanvoert dat blijkens de statistieken de winstmarges voor woningtextiel in 1946 schommelden tussen 20% en 30% en dat deze percentages ook in de prijzenbeschikkingen werden genoemd, terwijl het ook nog verschil maakte of rechtstreeks van de fabrikant dan wel van de grossier werd betrokken;

dat ongeveer voor de helft meubelen en voor de andere helft woningtextiel werd omgezet en het bruto-winstpercentage gemiddeld op 25% is te stellen; dat echter rekening moet worden gehouden met het feit dat appellant's bedrijf een echte volkszaak is die achter af is gelegen en dus concurrerend moet uitkomen en dan het bruto-winstpercentage van 21.4% geenszins in strijd is met de werkelijkheid;

Overwegende dien aangaande;

dat het door de inspecteur aangehouden bruto-winstpercentage van 32% is berekend door de, in andere soortgelijke zaken geconstateerde gemiddelde bruto-winst van 37%, te verminderen met 5% wegens het volkskarakter en de afgelegen ligging van appellant's bedrijf;

dat nu is komen vast te staan dat dit bedrijf slordig wordt beheerd en vele transacties in het geheel niet zijn verantwoord dan wel ten dele zijn verantwoord door het bijboeken van negatieve kasverschillen en zulks aanleiding geeft tot verliezen die in de correct beheerde bedrijven, waaraan de inspecteur zijn cijfers ontleent, nagenoeg niet zullen voorkomen;

dat de inspecteur voorts ter motivering van een percentage van 32% heeft gewezen op het verrichten van diensten voor particulieren, zoals b.v. het herstellen van meubelen, waarvoor in de regel weinig materiaal nodig is en

waarvan de ontvangsten een zeer gunstige invloed op het bruto-winstpercentage hebben;

dat appellant echter uitdrukkelijk het presteren van dergelijke diensten heeft ontkend, er op wijzende dat hij daarvoor na zijn terugkeer in Y geen materiaal, personeel en bedrijfsruimte had;

dat waar de inspecteur zijn stellingen ten deze niet aannemelijk heeft gemaakt, deze verder buiten beschouwing moeten blijven;

dat, mede gelet op de statistische gegevens die appellant's gemachtigde in het geding bracht een percentage van 32% de raad te hoog voorkomt en hij dit ex aequo et bono stelt op 30%;

dat de inspecteur het winstpercentage 10.6% hoger stelde dan de administratie aanwees en deze meerdere winst aan de hand daarvan berekende op f. 7924,--, doch dit thans 8.6% moet zijn, hetgeen overeenkomt met een meerdere winst van f. 6429,--;

Overwegende dat appellant tenslotte bezwaar heeft gemaakt tegen de verdubbeling van belasting, in de nadere aanslag begrepen, doch ten onrechte; dat hij zich immers heeft schuldig gemaakt aan het verzwijgen van inkomsten, doch het heeft doen voorkomen, dat zijn winstberekening gebaseerd was op een sluitende en betrouwbare boekhouding;

dat appellant dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat niet tengevolge van opzet of grove onachtzaamheid te weinig belasting is geheven, zodat verdubbeling van de nagevorderde belasting in stand behoort te blijven;

Overwegende dat uit het vorenstaande volgt dat het inkomen bepaald moet worden op f. 9764,-- + f. 1400,-- + f. 6429,-- = f. 17.593,--;

Verstaat dat de aanslag tot navordering zal worden geregeld naar een inkomen van f. 17.593,-- met verdubbeling van belasting in de nadere aanslag begrepen.

Aldus gedaan in 's raads vergadering op 15 November 1951 door de Heren Mr. F.G.G. Boerrigter, voorzitter, Mr. J. Belonje en F.N. Spaan leden, in tegenwoordigheid van Mr. H. Schuurman, secretaris.

w.g. H. Schuurman

w.g. F.G.G. Boerrigter

Aangetekend verzonden op :

12 Dec. 1951

Voor Afschrift,

De secretaris van de Raad
van Beroep voor de Directe
Belastingen te Alkmaar.